

STUDENTEN WEEKBLAD

20e JAARGANG.
No. 21.

REDACTEUREN: B. D. H. TELLEGEN LAZN., W. H. MUNNICH, S. NOYON,
W. J. G. PAARDEKOOPER, MEI. C. M. JELGERSMA, W. M. DE VRIES, H. L. DINGER.
VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
21 MAART 1918.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS / 4.— P. JAAR,
WAAROVER VOÛR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHRIJFT.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 45 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

- Delftsch Studenten-Corps.
Bericht.
- Delftsche Studenten-Bond.
Bondsvergadering, door Spektator.
- Gedachten en Gedichten.
Na-stemming, I, door Your Tommie.
Etudes d'Amour, Ia, door Louise Repetitor.
Etudes d'Amour, II, door Louis Petitor.
- Vereenigingsleven.
D. S. N. V. „Christiaan Huygens“.
- Ingezonden.
Aan den heer Louis Petitor, door de Red.
Aan den heer Louis Petitor, door Camie.
Aan den heer Neumann door C. S.
Vriendschap, geen zeeroof, door Brinio.
Het „Geassocieerde“, door N.
Geachte Redactie, door W. B.
- Feuilleton.
De Spoorstudent, IX.
- Boekbespreking.
- Technische Hoogeschool.
Begin van Colleges en Oefeningen.
Aanmelding Ingenieurs-examen Afd. Bouwkunde.
Buitengewone opzichters bij de Gemeentewerken.
- Errata.
- Agenda.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Bericht.

De Senaat maakt bekend, dat volgens de regeling der Rijkskolendistributie iedere kamerbewoner recht heeft op 3 brandstoffeneenheden tegen gewonen prijs, terwijl hij daarboven nog zooveel tegen verhoogden prijs kan bekomen, wanneer hij de hogere nummers van de bonnenkaart der kamerverhuurdster aan het Brandstoffenbureau daarvoor laat afstempelen.

In ieder geval gaat elke toewijzing voor kamerbewoners af van het rantsoen van den kamerverhuurder, en heeft hij zich met dezen te verstaan over het afnemen der bonnen van diens rantsoenkaart.

Tevens kan als voorloopige mededeeling dienen, dat de toewijzing voor kamerbewoners voor het volgende seizoen, aanvangende 1 April a.s., weder 6 eenheden zal bedragen.

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

Bondsvergadering.

De voorlaatste Bondsvergaderingen gaven mij sterk den indruk, dat alle zoo hoog noodige belangstelling voor Bondszaken bij de leden afwezig was; hoogstens konden meer persoonlijke aangelegenheden de menschen nog in beroering brengen. De oude oppositiegeest, zooals ik die uit mijn eerste jaar ken en waarvan mij, Harry wel de typische vertegenwoordiger lijkt, scheen verdwenen. Maar gelukkig bracht Dinsdagavond een algeheele herleving: het midden der halfeirkelvormige schare ontpopte zich dra als een middelpunt van oppositie. De praeses van Logika meende goed te doen voor het geheele aanwezige publiek bij wijze van reclame proeven van welsprekendheid af te leggen; dat zijn moties er zoo glad doorgingen, zal de

secretaris van Achilles zijn meening over Logika moeten doen herzien. Ik moet hem echter dringend op het hart drukken, in het vervolg tegen zekere personen minder persoonlijk te zijn. Anderen waren met hun voorstellen minder gelukkig en hadden soms het twijfelachtig genoeg alléén op te staan. Trouwens een andere manier van stemmen, die nu niet juist een functie van de gemakzucht der leden is, ware zeer gewenscht.

Eenige zoo juist afgetreden bestuursleden gaven blijk er zich nog altijd maar niet aan te kunnen gewennen, dat zij nu gewoon lid zijn en dus verstandig moeten redeneeren. Het „als ik nog bestuurslid“ was, klonk ten slotte werkelijk irriterend en wekte het stellige vermoeden, dat het nu nog zoo'n heel onplezierig baantje niet is.

Allerlei oude kwesties, zooals die over D. S., de whist prijzen en de biljarten, kwamen weer aan de orde en werkelijk keurig wist de vice-president zelfs in de neteligste gevallen snel een oplossing aan te geven, ik herinner slechts aan het nieuwe biljart, dat een biljarlid wenschte te zien aangeschaft. Zijn houding inzake de reglementswijziging was consequent en correct, al bevreemdt het mij, dat het bestuur het noodig achtte, zijn eigen beleid goed te keuren. Voorloopig kan ik den voorzitter niet vergeven, dat hij ons naar aanleiding van het steeds verdwijnende blad een paar maanden meewsgierig houdt.

Bij de boekverkoop ontloopten zich twee reserve-luits als rasechte boekenjoden met een goede dosis humor en gevatheid. Goede prijzen zijn dan ook besteed, en werden door onzen zachtzinnigen penningmeester, met kennelijk welbehagen genoteerd.

't Was een prachtgelegenheid om sommigen menschen te leeren waardeeren en voor anderen om hun onbenulligheid en portemonnaiegelatenheid te doen uitkomen.

SPEKTATOR.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Na-Stemming.

I.

..... vanavond hebben we geleefd“ zei ie, en we gingen uit elkaar, beide naar een uiteind van het Oude Delft. Waar was het wat hij zei. Je voelt je zo helemaal anders. Al die kleine, dagelijkse interessen zinken in het niet, bij dat ene grootse, waarvan je genoten hebt. Prettig en gelukkig ben je, omdat er meusen zijn, die zo door hun edelste gevoelens in staat zijn om je, al is het maar voor één avond, uit de lage sfeer te halen. Waar ik geweest ben? In de Doelen-natuurlijk! Else Maahs jubileert! Onze eeuwige lente, eeuwige gratie! Maar ik wil U niet langer met entoesiaste uitroepen vervelen. Als dit U bereikt, dan zullen zij die er niet geweest zijn, er om lachen. De rest zal misschien denken: „zo iets voelde ik ook wel na afloop, maar nu is het weg en moet ik beschrijvende tekenen of H. S. opsnuiven“ Iets dergelijks zou mij ook gebeuren, en daarom houd ik het vast, nu, direkt!

Ik zal U er wat van vertellen. De inhoud van het stuk verschoont U me wel, hé. Mocht 't U erg intrasseren, kijk dan in het Leven of in de Nieuwe R'dammer. Misschien dat de officiële reporten van het S.W. U er wel op vergast! Enfin. Nu verder. Annie v. Ees was Boefje, het echte boefje van Brusse, met donkere guitoogen, smoezelig snuitje, onvervalst R'dams aksent! Het „klantje van Lombroso“ en het dankbare proefkonijntje van Pro Juventute. Zijn zinnen waren soms woordelijk uit Brusse. Bij de

eerste woorden dacht ik aan namaak. Bij het tweede bedrijf wist ik dat het stuk op een te hoog peil staat, dan dat de schrijfster ons niet werkelijk Pietje Pukkies vriendje wilde vertonen! Niet dat zij Pro Juventute of Brusse wilde belachelijk maken. O nee! Slechts die *streber*, die voor geen middelen terugdeinsde om carrière te maken, en daarnaast redevoeringen houdt over „mijn en dijn,” wordt voor ons uitgekleeft. Zijn edele paedagogie is ironie met galsaus! Daartegenover zijn broer, zonder eerezucht, zonder vrede in zich, die nooit de hand heeft willen geven aan konventie of sleur. Gevoelsmens! artist! Eén ogenblik denkt hij het grote geluk stevig vast te houden, dadelik daarop weet hij een droombeeld gekust te hebben.

Un rêve, un espoir
Et puis, bonsoir!

En nu de hoofdpersoon. Wat een heerlijke rol voor haar! De vrouw, de echte vrouw, die liefheeft! Liefheeft, omdat ze niet anders kan, tegen haar wil, tegen haar logika in. Eerst is ze het kinderlike, naïeve kleintje, omdat hij haar zo het liefste ziet. Later zal het de vrouw zijn die niet alleen *geven*, ook *krijgen* wil....

Half viel het doek, en hard werd al geklapt, *naar* hard, alsof de mensen toch maar vooral er uit wilden kloppen, die mooie stemming in je. En de muziek met een „lustige rag”, om toch maar zo vlug mogelijk de „sorgen des levens uit je hart te bannen.” Werktuigelijk hebben we de bloemen, vazen en speeches afgewacht en zijn toen heengegaan om stil verder genieten te kunnen.

YOUR TOMMIE.

Etudes d'Amour.

Ia.

Het was een heerlijke avond; verfrisschend na de wat al te ongewone warme dag. Leonard had het in de benauwende studentenstad niet uit kunnen houden, alles was hem te eng, te benauwd; hij moest er uit en toegeven aan zijn Sturm und Drang. Hij genoot er nu van om zich eens te laten doorwaaien aan 't strand. Hoe heerlijk was het daar, zoo langs het strand, met die wijde vlakke voor je!

„Dag Leonard, jij ook hier?”

Verrast keek hij op en zag de zuster van zijn beste vriend, met de fiets naar hem toekomen.

Leonard kende haar al heel lang, hij kwam veel bij haar aan huis; zijn eigen familie woonde in Indië. Hun verhouding was altijd ongedwongen geweest. Leonard had een vereering voor dat stille krachtige in haar, en haar fijne opmerkingsgave. Altijd verlangde hij naar een intiemere verhouding, maar zij van haar kant bleef altijd dezelfde, scheen geen diepere sympathie voor hem te koesteren. Hoe voelde hij zich één met haar, toen ze samen van de zonsoudergang genoten. Hij vond haar mooi belicht door de groote lichtbron voor!

Hun samenzijn kon niet lang duren; zij moest weer 's avonds naar de les, en vrolijk fietste zij weg.

Hij kon niet nalaten haar vol verrukking na te staren. Wat een elegante verschijning was zij toch, zooals zij daar reed in haar lichte zomerpakje. Waarom voelde hij zoo'n sympathie voor haar? Wat was toch dat onbekende, dat hem naar haar trok? Hij peinsde, en volgde haar met de oogen, en zag dat ze een eind verder afstapte en met een jongmensch bleef staan praten. Hij kreeg een steek in zijn hart, die onmiddellijk gevolgd werd met een steek in zijn oog. Dit laatste kwam, doordat een mugje in zijn oog gevlogen was; één van die oolijkerts, die zooals sommige menschen gelooven, een functie van mooi weer zijn.

Hoe hij ook probeerde, hij kon het er maar niet uitkrijgen, en voelde zich hulpeloos als een kind.

Wat moest hij doen, niemand was er te zien; alleen zij nog in druk gesprek. Zou hij naar haar toegaan, en haar vragen? Neen, dat ging niet.

Och, wat gek zat er toch in.

Hij wilde gaan, maar al zijn moed begaf hem weer. Ik kan haar toch wel even vragen, of ze me helpen wil, waarom niet? Maar, als ze eens wegfietste, voor hij bij haar was.... Dat gaf de doorslag. Hij snelde op zijn teenen naar haar toe.

„Zoo, wat heb jij,” vroeg ze toen Leonard bij haar kwam, „ben je niet van plan om door te wandelen?”

„Neem me niet kwalijk, maar wil je me even helpen; ik heb een mug in mijn oog, en kan hem er niet uitkrijgen.”

Hij voelde zich rood worden.

„Zou jij eens willen proberen?”

„Ik zal eens zien,” antwoordde ze doodgewoon, maar draai je even om, de wind komt juist van die kant.”

Toen ze daar zoo vlak bij hem stond, en zijn oog aanraakte, was het of alles om hem duizelde.

„Ik zal je ooglid omdraaien,” hoorde hij haar zeggen. Ze sleep een puntje aan een lucifer, waar ze het ooglid mee draaide, en handig haalde ze het mugje er uit.

„Dank je,” stamelde hij.

„Het ging nogal gauw; zoo'n lucifermechaniek werkt radicaal. Nu moet ik weg.” Vlug stapte ze op haar fiets, en reed heen.

Toen was hij alleen.

Ineens voelde hij zich weer zoo hulpeloos; het bloed steeg naar zijn wangen, en plots moest hij zenuwachtig lachen. Hij gooide zich voorover in het mulle zand, terwijl zijn beenen trappelden. Hij wou huilen, en moest lachen, en rolde zich driftig heen en weer, z'n kleeren kreukelend. In eens voelde hij, hoe een groote traan zich aan zijn oog ontrolde.

Was 't van vreugde, was 't van blijdschap?..... of van de vlieg?

LOUISE REPETITOR.

Etudes d'Amour.

II.

Toen ik van de zomer eenige dagen buiten bij mijn familie vertoefde dronken we op een avond met z'n allen thee op 't terras. Er was ook een nieuw nichtje komen logeeren, 't kind van een achterneef uit Budapest, die met den oorlog zijn dochtertje naar Hollaud had gezonden.

't Was een leuk grappig meisje dat erg in de smaak viel bij de familie; ze was 18 jaar en sprak haar Duitsch met een hard accent, als was 't dat ze den nadruk legde op de *en* in elk woord; de r's liet ze rollen.

Men sprak niet en wachtte eigenlijk op de dichtende duisternis om de lamp op te steken. 't Was reeds te donker om te lezen en ieder was bezig met z'n eigen gedachten. Laag over 't gras vlogen drie pinkenden meerls, dan scharrelden ze lawaaiig onder de rhododendons. Een vleermuis fladderde onrustig om 't huis met ijle piepgeluidjes. Toen ineens kwam er iemand krakend 't grind opgelopen. We zagen verbaasd naar den vreemde die op ons afkwam en plotseling staan bleef.

— Ach Jasses een landlooper, zeg's dat ie weggaat, Jan, vroeg mijn tante.

Doch de man had iets uit een wollen doek gewikkeld die hij met een slip in zijn broekzak stopte, zoodat de lap slordig naast zijn been neer fladderde. 't Was een viool en even later zongen klagende toontjes de nachtlucht in. 't Geluid was te ijl te zwak voor de ruimte, toch deed 't wonder aan.

De man stond stil, iets wiegend met de schouders, soms even schuifelend in 't grind. Hij speelde bekende mopjes, toch was er iets bizonders in zijn spelen, iets moe klagends, dat 't soms moeilijk maakte 't deuntje te herkennen. 't Was een slecht instrument dat scherp piepte in de hooge toonen. Na twee keer spelen kwam hij nader en bood zijn hoed. De ouwe oom gaf hem een gulden toen vroeg iemand hem nog wat te spelen en noemde een wijsje.

Hij antwoordde in 't Duitsch, meteen herkende ik 't zelfde accent als van mijn nichtje, en voor ik iets zeggen kon vroeg zij hem wat in een vreemde welklinkende taal. In den schemer zag ik hoe hij even sidderde, en zijn strengsombere oogen bloeiden op als van iemand die een groote vondst doet. Dan antwoordde hij met dezelfde vloeiende klanken, wachtte even en sprak weer wat. Verbaasd zwenge we allen, dan ging hij eenige passen achteruit en speelde opnieuw. 't Lied was heel anders nu, een wijsje dat we geen van allen kenden, een liedje vol droefheid en vol blijheid tevens. Eerst was 't lastig een melodietje te herkennen tot plots sleepend een eenvoudig motiefje zich steeds liet hooren, dan weer huppelden warrelende tonen. Soms hinderde 't slechte instrument.

Toen 't liedje langzaam uitkwijnde drie maal even 't motiefje herhalend, stelde ik voor hem mijn viool een oogenblik te leenen, 't was een mooi instrument een erstuk uit de familie.

„Ja, bitte, tun sie das bitte schön Louis”, vleide nichtje.

Doch toen ik de kist gehaald had dorst ik niet goed in den avondlucht uitpakken.

„Zouwen 'm niet binnenhalen”, vroeg ik.

„Ben je dwaas, nee als je blijft niet hoor!” klagde m'n tante.

„Ach tante, w'rum nicht, 's macht doch nichts aus, der Kerl spielt wunderschön, ich kenne alle diese schöne liedchen, bitte tante darf es,” en meteen vroeg ze hem weer wat in die hel klinkende woorden.

Verlegen kwam hij nader, schuchter mompelend toen hij door de kring van menschen brak die even stoelkrakend opzij weken. Dan veegde hij lang zijn voeten op de serremat en kraste op de rail van de deur 't vuil uit zijn hakken weg. Aarzelend zocht hij een plaats voor zijn vettige gerafelde hoed. Ik stak de lamp aan, die met een plof oplichtte en 't buiten plots veel donkerder deed lijken, dan gaf ik hem mijn viool. Hij bekeek en betaste hem en antwoordde weer in die vreemde taal, doch verbeterde:

„Danke, danke.”

De man was niet oud, hoewel zijn kleeren heel armelijk waren, had hij een vrij net uiterlijk, een lang litreken streepje over zijn voorhoofd, 't roodgespannen vel glom soms in den schijn van de lamp. Z'n donkeren oogen lagen diep achter de wenkbrauwen en toen hij ze even voor 't licht wat toekneep had iets valsch in zijn voorkomen. Op de hoekige kaken en rechte kin stoppelde een blauwzwarte ongeschoren baard, maar hij had mooie lange handen met goed onderhouden nagels.

Een oogenblik tokkelend stemde hij, dan wierp hij het hoofd in den nek en de viool hoog onder de kin begon hij te spelen en er was muziek in de kamer, in de lucht en in de heele avondruimte. 't Was weer een wijsje dat we niet kenden, een luid uitklagend lied, dat je soms onbewust sidderen deed, en je liet denken aan de verboden liefde, aan de strijd om een vrouw, de strijd uit behoefte om je zelf te offeren. Dan weer was 't alsof huppelende kinderen je toelachten, doch in die vrolijkheid lag toch steeds de melancholie van 't verleden. 't Was een lied dat je dingen van vroeger in herinnering bracht, je zelf toen je nog klein geen besef had van plicht en tijd, en 't deed je voelen dat al die heerlijke gedachteloosheid nu ver achter je ligt. ...

Plotseling eindigde de muziek en dan schrok je, want je zag weer menschen om je heen.

Er was een klemmende stilte, een groote kever bromde naar binnen, met drie hoorbare tikken botste hij tegen de lamp, dan giet een paar heen-en-weer-rukkende-zwenken de kamer door, was 't dier weer buiten.

Hij sprak weer tot 't nichtje en zij vertolkte of 't licht uit mocht, toen doofden we de lamp.

Daarna speelde hij verder, 't was steeds vreemde muziek toch nog anders dan wat wij Hongaarsch noemen; huilend en klagend haast sentimenteel met soms echter een uitbundige blijheid.

Ik zag zijn donkere gestalte diep in de kamer en langzamerhand onder 't spelen werd hij wat vrijer en beweeglijker, soms deed hij een stap voorwaarts en zijn lichaam strekte zich in de rythmen van zijn strijken.

Toen hij eindigde stond Minka op, ze liep de duistere kamer in waar hij achter de tafel gestaan had en zocht wat op de schoorsteen.

„Was wollen Sie Minka, kann ich vielleicht helfen”, vroeg iemand uit de kring.

„Ja bitte wo stecken denn die Streichhölzer.”

Ik stond op en bracht ze haar.

„Was machen sie doch, suchen sie etwas.”

Ze antwoordde niet; knetterend lichtte de lucifer en ze stak een kaars op aan de vleugel. Dan sloeg ze 't deksel open dat echter knallend uit haar handen viel zoodat ieder plotseling opschrok; 't leek of de hinderende slag even bleef nadaveren in de stilte.

Toen zette Minka zich op 't krukje, sloeg een paar noten aan en sprak weer tot den vreemde. Hij lachte en knikte. Dan begon ze te spelen, eerst wat aarzelend en koud, doch toen de man plotseling inviel, de viool meezong in hooge trilling vlotte haar spel. Twee keer struikelde ze nog, toen ging 't beter en 't was of ze reeds veel met elkander gespeeld hadden.

Er hing iets vreemds in de lucht, de muziek bloeide op in de avondstilte als een ontluikende bloem in de nacht, ik voelde de diepe hemel boven me en telde de sterren van de groote beer, en merkte dat er nog altijd zeven waren, ik zag ook 't kleine dubbelpuntje in de staart, ik zag nog heel veel andere lichtende stipjes. Toen zag ik weer de menschen om me heen m'n nichtjes en m'n neef waarmee ik ruzie had gehad, en m'n tante met een shawl om, en de goeiig dikke oom, met z'n hoed wat achterover op 't kale hoofd, en ik zag 't flauw wapperende lichtje onder de trekpot, dat een trillende lichtster wierp over 't tafeltje. En daar rechts van me in de kamer was 't middelpunt de ijle strenge rustige kaarsvlam, en Minkas handen warrelden over de toetsen als bleeke vlinders, en schuin achter haar stond de vreemde als las hij van 't blad.

Ik zag dit alles, zonder dat 't recht tot me doordrong, totdat eensklaps ik me er ten volle van bewust werd, en 't was of ik alles juist zoo al eens doorleefd had, ik wist niet waar en hoe, als kind in een ander leven misschien. En er was niets vreemd meer. ik vond in mijn herinnering,

me ook zittende als nu, met diezelfde menschen om me heen, dezelfde sterren boven ons, 't zelfde lichtje onder de thee, en Minka met den vreemde in de kamer, en ik voelde weer de weemoed van het verleden.

Toen zweeg de muziek en weer schrok ik, want ik had niet meer geluisterd.

Plotseling bruusk na 't eindigen reikte de man Minka mijn viool en sprak tot haar. Ze reikte hem de hand, en in 't scherp schaduwende licht van de kaars, boog hij voorover en bracht die even aan zijn lippen. In eens weer verlegen aarzelend zocht hij zijn hoed, hij boog en boog nog eens, steeds mompelend, met zijn diepe klankvolle stem, dan wikkeld hij zijn viool in de grauwe doek en maakte aanstalten om weg te gaan. Mijn oom reikte hem wat in de hand, doch lang wachtte hij voor hij de zijne uitstreckte.

Toen verdween de vreemde over 't wegduisterende grind, zijn knersende stappen waren plots niet meer hoorbaar in de mulheid van den landweg. 't Was een angstig dwaas gevoel de zekerheid te hebben hem nooit weer te zien.

Ook, drie witte schorten schuifelden langzaam de hoek van het huis om naar de keuken.

„Ik heb 'm maar een tientje gegeven”, bromde de goedige oude Oom.

De volgende dag aan 't ontbijt stond er een enorm maar leelijk bloemstuk van den kwekerij uit 't dorp.

„'t Was zeker voor de losje” had de knecht gezegd, „want d'r was gister'navond een man gekomme en die had gezegd, 't most een bequet worre voor de zwarte juffer van de filla, eerst kon' we 'm niet verstaan, want ie had duuts gepraat. De baas had nog nooit niet zo'n merakel groot bequet motte snijje, want 't had ellef gulde motte koste”.

Verder vertelde hij nog, dat de man later in „de zwarte Ruiter” leelijk had huisgehouden en dronken was opgepakt. Vanochtend had Barend de schut hem uit de gemeente gezet.

LOUIS PETITOR.

VEREENIGINGSLEVEN.

D. S. N. V. „Christiaan Huygens”.

Het bestuur van de afdeeling „Den Haag” van de **Nederlandsche Vereeniging voor Weer- en Sterrenkunde** heeft de welwillendheid gehad den leden van „Christiaan Huygens” den toegang aan te bieden tot de lezingen, die voor de leden der afdeeling gehouden zullen worden. De aankondiging dezer lezingen ten behoeve van de technische studenten zal geschieden door middel van het „S.W.” en het „T. S. T.” en door aauplakking in de voornaamste gebouwen der T. H.

De eerstvolgende voordracht zal plaats hebben op Vrijdag 22 Maart, te 8 uur, in het Natuurkundelokaal van het Nederlandsch Lyceum, Willemstraat 40, Den Haag.

Spreker: Dr. H. G. Cannegieter, adj.-Directeur van het Kon. Ned. Meteorologisch Instituut te De Bildt.

Onderwerp: „Onweders”.

INGEZONDEN.

Aan den heer L. Petitor.

Om nog even het door ons met spijt gelezen ingezonden stuk van de vorige week te beantwoorden het volgende.

Met spijt gelezen omdat het natuurlijk onaangenaam is tegen de opvatting van zijn lezers (en welke?) in te zijn gegaan en wel zoo rechtstreeks; want u sloeg namelijk de spijker op den kop: wij besloten tot onze keus juist omdat de „scheldstukjes” ons zoo bijzonder bevielen. U zegt zelf dat het S.W. 't orgaan van de geheele Delftsche Studentenwereld moet zijn; maar moeten dan de onomwonden meeningen geweerd worden? Ja zelfs zullen ook uw haren (wij kunnen geen kleur hiervan bekennen; het redactiegeheim van een kostelijk pseudoniem mag immers niet worden veraden) te berge rijzen, als wij u mededeelen, dat het laatste „scheldstukje” een soort proefstuk was, dat bij ons den doorslag gaf.

Dat schelden een klein kunstje is, erkennen wij zeker als waarheid, vooral kinderachtig schelden. Maar ook van kinderen hoort men de waarheid, zoodat wij dan ten slotte in koor met u willen hopen dat „de dwaas” ons niet in onze „verwachtingen zal teleurstellen.”

REDACTIE.

Aan den heer L. Petitor.

Het is altijd beter niet te antwoorden op scheldstukjes onder pseudoniem, maar op het uwe kan ik het onmogelijk laten. Er is een merkwaardige overeenkomst tusschen de scheldstukjes van den heer Dinger, waar u zoo over valt, en uw eigen stukje. U zegt dat de scheldstukjes de geest typeeren die in de S.W. kringen heerscht. Meent u misschien dat de navolging ervan u den weg naar de redactie zal banen? Verder merkt u op dat het een klein kunstje is om onhebbelijk te zijn, maar iemands uiterlijk belachelijk te maken is zeker wel het allerkleinste. Opmerkingen over uw uiterlijk zal ik maar achterwege laten, daar sta ik nu eenmaal boven. In dat opzicht meent ieder zijn uil een valkje te zijn.

CAMIE.

Aan den heer Neumann.

Het doet me genoegen dat de heer Neumann mijn betoog over het standpunt „bewust anti-Duitsch” heeft ingezien. Ik beveel hem echter aan het bovendien even te lezen. Het is niet moeilijk aan te toonen dat hij dit tot dusver verzuimde.

1^e. Ik schreef: „Het A. N. V. steekt terecht den draak met de taalverbastering, in de hoop daarmee tevens de wortel van het kwaad aan te tasten: het Nederlandsch gemis aan zelfbewustzijn”.

„Rechtsonkeert!” kommandeert de heer Neumann en beweert: „De heer C. S. ziet in de taalverbastering de oorzaak van het Nederlandsch gemis aan zelfbewustzijn.”

2^e. Ik schreef: „Ik wil waarschuwen niet den Duitscher te haten uit vrees voor zijn macht”.

De heer N. stelt daartegenover: „De haat verblindt, maakt belachelijk, verteert en ondermijnt, lokt tegen haar uit en verzuurt nutteloos alle betrekkingen”.

Ik zie thans verder 's heeren N.'s bestrijding.

Hij noemt de zucht tot kankeren, tot afbrekende kritiek en het gebrek aan ondernemingsgeest als oorzaken van ons gemis aan „zelfgevoel”. Hij doet zich dan voor als verachter van dat gemis, doch laat er bot op volgen, dat men een heel goed Nederlander kan zijn zonder zelfbewustzijn.

De-logika ontgaat me hier, tenzij de heer N. verschil maakt tusschen „zelfgevoel” en zelfbewustzijn. Onderscheid is er in zooverre dat 't eerste Duitsch is, 't tweede Nederlandsch.

Dat vreemde woorden noodig zijn voor zekere begrippen, niet alleen om iets „typisch vreemds” uit te drukken, geef ik grif toe. Ik houd echter staande dat een volk, dat goede woorden uit eigen taal moedwillig of uit slordigheid vervangt door vreemde, daarmee te kennen geeft dat het de achting voor zich zelf heeft verloren. Immers, de heer N. zelf zegt 't zoo juist: de taal van een volk hangt ten nauwste samen met „zijn manier van denken en voelen”.

Plotseling lees ik dat het iets heel anders is een vreemde taal „aan een ander volk op te dwingen”. Vermoedelijk moet ik dit aldus verstaan, dat het opkomen voor eigen taal slechts zin heeft, wanneer het een strijd geldt tegen vreemden dwang.

Wanneer men rondom ons dus maar zoo vriendelijk is ons voorloopig vrij te laten, dan zullen wij geleidelijk ons karakter opgeven. Slechts wanneer men ons dreigt met geweld, zullen wij plotseling in liefde voor datzelfde versmadede karakter ontvlammen. Aldus wil 't zelfbeschikkingsrecht voor het Nederlandsche volk zooveel zeggen als: het recht om vrij en ongehinderd eigen wezen er heelemaal uit te leven!

Verbazingwekkend is wat nu volgt. Ik heb in mijn artikel gezegd dat wij ons nationaal bewustzijn moeten handhaven als bron van allen vruchtbaren weerstand. Dit noemt de heer N. een ondiplomatiek, onhygiënisch en onfilosofisch middel! Hij houde mij ten goede dat ik deze zinsnede niet voor debat vatbaar acht.

Dat het in Zwitserland nog kosmopolitischer toe zou gaan dan hier, moet de heer N. eens nader aantoonen.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Teekenaar biedt zich aan
voor het in inkt zetten van
potlood-teekeningen.

Brieven franco onder No. 1830, bureau van dit blad.

C. L. DOORMAN,
PHIL. NAT. DOCT.

repeteert Wiskunde, Natuurkunde en Theor. Mechanica.
VOORSTRAAT 77, DELFT.

Te AMSTERDAM bestaat gelegenheid tot
REPETEEREN

van

Wiskunde, Theoretische Mechanica en Thermodynamica,
bij J. H. SCHOGT, phil. nat. doct., Amstelveense
Weg 216, en bij IDA VAN RIJN, phil. nat. doct.,
Alexanderkade 13.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

f 1,00 per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

Vanaf heden verkrijgbaar DINERS gelijk aan die van de DELFTSCHE COÖPERATIEVE KEUKEN, tegen DEZELFDE PRIJZEN.

Voordeelen: geen verplichte storting, geen betaling vooruit, VERWARMDE BUSSEN.

Uitgebreider menu's tegen de oude prijzen blijven daarnaast gehandhaafd.

OUDE DELFT 120.

CHR. F. RÜTER.

Gebr. A. & C. DE WOLF
NOORDEINDE 40. - TEL. 41.

Rijwielen en Motoren.

Uitsluitend 1e klas merken.

1e klas Reparatie-Inrichting.

Verhuren, Onderhouden en Stallen van
AUTOMOBIELEN en MOTOREN.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 21 MAART 1918. No. 21.

Ja, ik weet wel dat Zwitserland een toevluchtsoord is voor zieke, kuipende, luierende of verbannen vreemdelingen, maar dat alles raakt niet in 't minst den geest van het Zwitsersche volk.

De heer N. meent nog dat ik beter zou doen, „door juist het goede van de Duitschers in Nederland in te voeren? Ik verzeker hem dat niets mij liever zou zijn. Ik wil niet anders dan dat wij 't goede van ieder volk tot ons nemen. Maar daarbij mag men nimmer onzen Nederlandschen aard uit het oog verliezen.

Zeer merkwaardig is 't slot van den heer N. „Men kan heel goed dweepen met andere landen en een uitstekend Nederlander zijn”. Daar breekt me de klomp. Een Nederlander die wel eens iets ten goede van zijn volk zegt, heet al gauw een chauvinist. Een Nederlander, die met zijn volk dweept, zou, als hij bestond, gesteenigd worden. Maar dweepen met een ander land — ja, dat kan er wel af!

Ik begin te denken dat er een ondeugend sarkasme in het artikel van den heer N. schuilt. Men kan een goed Nederlander zijn zonder zelfbewustzijn, ja men wordt een uitstekend exemplaar van de soort als men dweept met een ander land! Heeft de heer N. willen zeggen dat gebrek aan zelfbewustzijn en het dweepen met andere landen de grondtrekken van het Nederlandsch karakter zijn?

In dat geval alle hulde! Maar alleen zou ik hem willen lverzoeken deze zijne bedoeling een volgend maal iets duidelijker te doen uitkomen. Ik meende dat hij me wilde tegen spreken, — en merk achteraf dat we 't roerend eens zijn! Is dat nu geen verspilling van kracht?

C. S.

Delft, 18—3—'18.

Vriendschap, geen zeeroof.

„De Nederlanders moeten goed begrijpen dat dit geen nieuwe vorm is van zeeroof”, aldus Reuter over de jongste beschermende daad der „geassocieerden”. Het is maar goed dat men dit er bij zegt. Ik ben zeker dat er in ons land anders over deze zaak eenig misverstand zou ontstaan.

Het spreekwoord zegt: „Wie zijn kinderen liefheeft, kastijdt ze”. Ziehier het standpunt van onze dierbare vrienden over zee. Wij kunnen dan ook moeilijk anders, dan voor deze bijna beangstigende liefde onze onuitwischbare dankbaarheid betuigen.

Door deze daad toch trachten zij ons af te helpen van de verslappende overdaad die ons omringt, zij willen ons harden tegen ontberingen, zij zijn onze eigenlijke bondgenooten tegen ons zelf.

Slechts een enkele schuchtere opmerking moet mij van het hart. Na den oorlog zal er van het miljoen ton scheepsruimte dat onze edelmoedige bondgenooten in bewaring hebben genomen, niet heel veel meer over zijn.

Zouden zij dan van oordeel zijn dat het overschot — als 't er is! — ons toekomt en dat het gebrek in ons land lang genoeg zal hebben geduurd? Is deze vraag te onbescheiden, meenen onze vrienden en opvoeders dat de beproeving ook nog na het sluiten van den vrede zijn loop

FEUILLETON.

De Spoorstudent,
door MATHILDE.

IX.

Adolfe was uit zijn humeur, en dat was een kwaad ding; hij schold dan op alles, snauwde iedereen af en vroeg op de kroeg driemaal daags om 't klachtenboek. Toen hij op een mooie ochtend wakkerschrok door zijn ratelende wekker in de waschkom, overweldigde hem dadelijk weer dat nare gevoel en 't eerste woord wat hij uitte was een grove vloek, zoodat zijn Kirchner vrindinnetjes aan de wand van 't slaapvertrek bloosden en verbleekten. Toch moest hij er uit want van de zomer wilde hij toch z'n wiskunde eens probeeren; vierde-jaars te worden en nog niets te hebben, nee dat ging toch niet, daar had de ouwe heer toch wel gelijk in. Hij gleed in z'n pantoffels en wandelde ongegeneerd in z'n pyama de gang over naar zijn zitkamer. Dan vloekte hij weer: „ze lijkt wel gek die juffrouw om nu nog te stoken” en hij gooide dadelijk een raam open zoodat de

moet hebben, welnu, wij zullen gelaten alle ellende ondergaan.

Onbewogen ook zullen wij dan duizenden landgenooten zien wegtrekken om een bestaan te zoeken dat Nederland hen niet meer zal kunnen verschaffen.

Wij hoeven er niet aan te twijfelen dat de vrienden, zoo noodig, ook gaarne de bescherming van onze Koloniën op zich willen nemen. Hun onbaatzuchtigheid staat voor niets.

Onze bondgenooten, die in Frankrijk ook voor onze bevrijding strijden! — weten dat wij ons niet naar het Oosten kunnen wenden. Immers de vriendschap die ons van dien kant zou bedreigen, zou onze dood zijn. En mede hierin vinden onze ware vrienden hun kracht.

Er is in dit alles nog een aangename kant. Het besef dat goede vrienden voor onze belangen waken, ontnemt alle ongerustheid voor nationale eer. Men houde maar steeds in 't oog dat zij alles voor ons bestwil doen.

Met een kleine wijziging kunnen wij zeggen:

„De Entente heeft niets gegeven, de Entente heeft genomen, Der Entente vriendschap zij geloofd!”

BRINIO.

Delft, 18—3—'18.

Het „Geassocieerde”.

De regeering heeft bij hare keuze tusschen hongersnood en vernedering gemeend de belangen van het Nederlandsche volk het beste te behartigen, door het laatste te kiezen. In diplomatische taal is het moeilijk te zeggen dat een keuze niet van harte gaat; men mag er niet in schelden, maar wij kunnen dit toonen door ons gedrag tegenover de geweldenaars, die „steunend op hun wettige macht”, kleine naties aanranden, te wijzigen.

Het Duitsch moet bestreden worden daar, waar het gevaarlijk is; in de techniek, maar het Geassocieerd in het geheele leven, waar het als de gevaarlijkste schimmel, de mode, overal woekt. Lapidoth heeft gelijk, wanneer hij zegt, dat Jan Musch wel meer succes zou hebben, wanneer hij John Sparrow heette en op de doedelzak blies. Laten wij onze sporttermen verhollandschen, die inrichtingen vermijden die zich door namen als „American-Bar”, „House of Lords” enz. trachten in te dringen, laten wij nog veel meer doen*) en steeds denken aan de Transvaal, België en Griekenland.

Hollandsche persuitlatingen zullen wel niet tot de Geassocieerde volken doordringen, maar laten de duizende „ooggetuigen”, de parasiteerende krijgsgesvangenen, later kunnen getuigen dat wij anders zijn dan hun couranten het willen doen voorkomen. Laten wij hen negeren, zoodat wij het willekeurige Hollanders doen, die wij niet kennen en mochten wij eens schelden, och wij zijn jong en niet verantwoordelijk.

Afgaande op de uitingen van ons volk moest de Regeering kiezen als zij deed; zoo wij waard zijn dat een volgende maal een beter keus gedaan wordt, hebben wij dit te toonen. Zoo wij ons als Hollander niet willen vernederen, moeten wij eerst toonen Hollander te zijn.

N.

* en laten wij niet „Your Tommy” onder een stukje zetten (zie onder „Gedachten en Gedichten”).

RED.

tule gordijntjes naar binnen bolden. Heerlijk weer dacht hij en dan te moeten blokken elken dag sommetjes voor Beekman, 't is waarachtig of je nog op de H. B. S. bent.

Hij smeerde zich een kadetje en keek de post na. Een rekening van Waltman, nog een van zijn kapper, en 't S. W. Lusteloos krabde hij zich overal over 't nog slapende lijf en begon zijn broodje te kauwen. „Toch even kijken wat er in 't S. W. staat” en etende ontvouwde hij 't blad. „Waarachtig nog altijd dat gezwam over die bond of ze nou nooit gelijk krijgen, Rotzooi!” en meteen froemelde hij 't krantje in elkaar en voetbalde 't de prullemand in. Dan wandelde hij de kamer door, hing een paar lijstjes recht, gooide zich op de divan en begon wat in Verlaine te bladeren. „Nee maar ik moet nu toch heusch eens aan 't werk” en hij slenterde naar zijn slaapkamer.

Toen hij eindelijk heerlijk riekend zich klaargemaakt had om de dag te beginnen was 't bij half twaalf.

„'t Is toch niet meer de moeite waard om te gaan werken, ik zal maar even m'n sommetjes gaan wegbrengen.”

Eerst wandelde Adolf de Peperstraat in en kocht zich bij Kroon een paar nieuwe handschoenen, doch toen hij in de winkel stond lachte hem aan alle zijden de lokkende zakdoekjes en zephier chemiese tegen zoodat hij aan 't koopen raakte en niet uitscheiden kon. „Nu ja”, overwoog

Geachte Redactie!

Alhoewel men zich doorgaans niet mengt in persoonlijke conflicten, zoo is het mij ten eenenmale toch onmogelijk het ingezonden stuk van L. Petitor in Uw vorig S.W. zonder commentaar te doen passeeren.

Dit trouwens zal U niet meer bevreemden, indien U bedenkt, dat de hoogst dolle en onverkwikkelijke inzendingen van den laatsten tijd ten slotte den meest lankmoedigen en goedslischen S.W.-lezer uiterst prikkelbaar moeten maken.

Naar aanleiding van de persoonlijke grofheden, die laat ons zeggen het wicht L. Petitor den heer Dinger toevoegt stel ik voor baby in zijn wieg te laten schreeuwen en rustig te doen groeien in de hoop wij dan later, alhoewel vol met haken en oogen, minder onbeduidende études d' amour zullen slikken.

Nota bene ik zeg wicht ook al om het feit, dat U zelf ditmaal het stukje met een hautain gebaar zonder noot hebt laten staan.

Het ligt zoomin op mijn weg als in de bedoeling den heer Dinger te verdedigen, te meer daar deze volstrekt niet is aangevallen, slechts uitgescholden door iemand, die daar volgens eigen zeggen zeer afkeerig van is, maar toch moet mij het denkbeeld van het hart, mij trouwens van goed ingelichte zijde is toegelispeld, dat L. Petitor uit jalousie tegenover den nieuwen S.W.-redacteur langs denzelfden volgens hem onfeilbaren weg een plaatsje tracht te veroveren in Uwe hooggeachte redactie. Mogen we daarvoor gespaard blijven.

W. B.

BOEKBESPREKING.

Bij Martinus Nijhoff verscheen:

„AMERIKA. Indrukken, aantekeningen, opmerkingen”, door Jhr. J. C. Reigersberg Versluis, c.i.

In 4 maanden heeft schr. opgemerkt wat hij in deze 114 bladzijden vertelt, maar in dien korten tijd heeft hij meer gezien en weet hij meer te vertellen dan een ander in jaren zou hebben. Zijn onderwerpen zijn voor het grootste deel technisch, waarvan de bespreking meer in het T.S.T. zou thuis behooren, maar steeds komt hij neer op economie, waardoor de techniek een geheel ander aanzien krijgt. Hij brengt steeds naar voren het verband tusschen de techniek en de omstandigheden, behoeften en volkskarakter; een kijk op technische kwesties, die wij veel te veel missen. Schr. klaagt ook al over het gemis aan begrip van het verband tusschen techniek en economie in het Delft van zijn tijd.

De inhoud eenigszins na te gaan is in een kort bestek onmogelijk, maar genoeg zij de vermelding, dat schr. een beeld van Amerika geeft zonder reclameachtige beschrijvingen van dingen „biggest in the world”; een beeld met perspectief.

N.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

- Begin van colleges en oefeningen.

De Privaat-Dozent B. Stephan w.i. zal zijn college over automobieltechniek voorloopig houden des Woensdags van 4 tot 5 uur n.m.

toch even Adolfe, een groote beer of een kleine beer, ze hebben beiden toch even veel sterren.

Eindelijk wandelde hij de brug bij de Binnenwatersloot over en kwam juist in de drukte van de leegstroomende T. H. Hij zag er zijn vrienden die hij groette met een lichte wuiving van de hand zoodat zijn ring een vonkje schoot in 't volle zonlicht, hij zag kennissen die corpslid waren en die hij toeknikte en anderen die hij in 't geheel niet groette, dan waren er vele die onopgemerkt bleven. En tusschen de volte van de wegstroomende menschen kwamen de meisjes, luid smoezend in rissen van vier of vijf waarvan er een soms schuchter knikte als een jongmensch diep zijn hoed afnam, de anderen keken strak voor zich. Adolfe bleef staan, voelde de zon tintelen op zijn wangen en merkte met schrik dat hij nog ongeschoren was. Doch in de volle klaarte van de lentedag vergat hij zijn zorgen en tevens 't dictaatje in zijn hand en tusschen de voortstroomende zwoegers „genoot hij weer zijn vrijheid en blijheid en verlustigde zich in 't aanschouwen van alles wat onder hem was.” Weer kwamen een paar meisjes en toen ze hem vlog voorbij stapten ving hij juist 't woord H₂S op. Adolfe kokhalste. Doch eensklaps werd zijn aandacht getrokken door een elegant figuurtje en aan de bēge kleur van haar lange mantel herkende hij Elaine. Toen ze drie

Afdeeling der Bouwkunde.

De Voorzitter van de afdeeling der Bouwkunde aan de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-Examen voor Bouwkundig Ingenieur, dat zal worden afgenomen vóór de zomervacantie 1918, zich daarvoor schriftelijk hebben aan te melden vóór 11 April 1918, bij den Secretaris der Afdeeling, Prof. T. K. L. Sluyterman, te Delft (Oude Delft 75).

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr., te Delft.

Buitengewone Opzichters bij Gemeentewerken.

De Voorzitter der Afdeeling Bouwkunde maakt bekend, dat de afdeeling haar bemiddeling wil verlenen tot plaatsing als buitengewoon opzichter bij gemeentewerken aan studenten, die

1e. zich daartoe vóór 16 April a.s. schriftelijk aanmelden bij den Secretaris der Afdeeling p. a. Oude Delft 75, Delft;

2e. naar het oordeel der Afdeeling voor een plaatsing in aanmerking kunnen worden gebracht;

3e. zich verbinden (onvoorziene omstandigheden voorbehouden), de door de Afdeeling aan te wijzen plaatsen in te nemen;

4e. zich verplichten, den termijn gedurende welken zij zich beschikbaar stellen, bij den aanvraag te vermelden, voor welken termijn zij zich dan ook gebonden dienen te achten;

5. zich bereid verklaren te voldoen aan de voorwaarden en bepalingen, welke de afdeeling in het belang van den goeden gang van zaken meent te moeten stellen.

Namens de Afdeeling der Bouwkunde,
De Voorzitter,
J. A. G. VAN DER STEUR.

ERRATA.

In het ingezonden stuk van den heer Neumann van 14 Maart 1918 zijn tot onzen spijt 2 drukfouten ingeslopen.

Op alinea 4 van boven staat: In de neutraliteit van het volk, inplaats van In de *mentaliteit* van het volk.

Op alinea 8 van boven staat: een stuk ontwikkeld zelfgevoel, moet zijn een *sterk* ontwikkeld zelfgevoel.

AGENDA.

Donderdag 21 Maart. „Technologisch Gezelschap.”

Spreker: Ir. Dujardin.

Onderwerp: „Een en ander over de moderne Olie-industrie.”

Vrijdag 22 Maart, 8 uur, Nederl. Lyceum, Willemstr. 40, Den Haag, „Nederl. Vereeniging voor Weer- en Sterrenkunde” (toegang voor leden van „Christ. Huygens”).

Spreker: Dr. H. G. Cannegieter, Adj.-Directeur van het K. N. Meteor. Instituut te De Bildt.

Onderwerp: „Onweders”.

pas van hem verwijderd was lichte hij zijn hoed. Een hautain lachje om haar mond was haar groet toen ze hem voorbij schoof 't Verbaasde Adolfe haar te zien omdat 't avondje bij haar familie was uitgesteld daar ze ziek was, sukkelende aan influenza en meestal duurde dat wel een poosje. Even oogde hij haar na en dacht er over haar te vragen of ze zich weer geheel hersteld voelde. Doch hij pompelde „a-ach niet noodig”, en sloeg links af 't Oude Delft langs.

Doch dan botste hij plotseling tegen een vuilboordig iemand op, zoodat hij niet nalaten kon zijn rechtermouw af te kloppen, doch ineens herkende hij de jongen van de beurs. Piet sprong schuchter op zij als een schichtig paard, dat door een vlieg gestoken is. Adolf lachte den jongen spottend minzaam toe en vervolgde zijn weg.

Nog driemaal keek Piet om, telkens met een paar hollende vluchtpasjes voortsnellende, totdat hij plotseling bemerkte Elaine tot op een paar meter te hebben ingehaald. Hij trilde van schrik en ontroering, en liet 't stapeltje dictaten uit zijn handen glijden, dat met een klaterend geluid over de straat schoof. Vlug grabbelde hij zijn boeken bij elkaar, en toen hij opkeek, zag hij Elaine met een jongmensch voortloopen.

(Wordt vervolgd).